

Nr 732

Av herr Svanberg m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 54, angående reformering av den obligatoriska skolan m. m.

(Lika lydande med motion nr 600 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 54 år 1962 föreslås, att en av skolberedningen förordad upprustning av skolpsykologverksamheten kommer till stånd. Detta sker bl. a. genom att den sedan en tid pågående försöksverksamheten i liten skala med regionala skolpsykologer under en 10-årsperiod omändras och byggs ut till en organisation med statligt anställda länskolpsykologer knutna till länskolnämnderna.

Den förstärkning av skolpsykologverksamheten som sålunda föreslås är att hälsa med tillfredsställelse. Därigenom skapas bättre förutsättningar att snabbt och effektivt tillföra det praktiska skolarbetet den pedagogiska och psykologiska forskningens rön, och genom denna reform får skolan bättre möjligheter att vårda sig om eleverna. Den föreslagna organisationen skapar dock även vissa problem.

Enligt förslaget skall en länskolpsykolog placeras i varje län och anknyttas till länskolnämnden. Denna statligt avlönade länskolpsykolog skall även lämna hjälp till kommunerna i skolpsykologiska frågor. Även sedan den lokala skolpsykologorganisationen byggts ut till föreslagen omfattning kommer länskolpsykologerna att i många avseenden få viktiga arbetsuppgifter ute i de olika kommunerna. Det är därvid att märka, att därest länskolpsykologerna placeras en i varje län, kommer deras möjligheter att hjälpa kommunerna att bli ytterst växlande, bl. a. beroende på länens ytterst växlande ytvidd. I ett geografiskt litet län har länskolpsykologen helt naturligt stora möjligheter att biträda kommunerna med råd och hjälp i olika frågor, medan en ensam länskolpsykolog i t. ex. Norrbottens län med dess stora ytvidd och stora avstånd (ca en fjärdedel av Sveriges yta) får ringa eller ingen möjlighet att hjälpa kommunerna med deras problem. Skall en ensam länskolpsykolog i ett så stort distrikt söka att biträda de olika kommunerna i deras arbete när det gäller skolpsykologiska problem, får han antingen tillbringa en orimligt stor del av sin tid på resor utan att dock hinna med att uträtta så mycket effektivt arbete, eller också får kommunerna organisera långa och dyrbara resor till hans placeringsort, vilket även kommer att vara mindre lämpligt för de elever det är fråga om. På grund

av detta förhållande kommer större krav att ställas på den lokala skolpsykologorganisationen i ett stort län än i ett litet. Den självklara konsekvensen synes därför vara, att, som länsskolnämnden i Norrbottens län föreslagit i sitt remissyttrande, antalet länsskolpsykologer i Norrbottens län utökas till två. Enligt propositionen förutsättes kungl. skolöverstyrelsen få i uppdrag att bygga upp den föreslagna länsskolpsykologorganisationen under den närmaste 10-årsperioden.

Med hänvisning till vad ovan anförts vill vi därför föreslå,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 54 år 1962 måtte besluta, att kungl. skolöverstyrelsen vid uppbyggnaden av den i propositionen föreslagna länsskolpsykologorganisationen skall äga rätt att i län med stor ytvidd eller eljest särskilda förhållanden som försvårar länsskolpsykologens arbete inrätta ytterligare en länsskolpsykologtjänst.

Stockholm den 23 mars 1962

Ingvar Svanberg

Annie Jäderberg

Ragnar Lassinantti

Harald Larsson

i Hedenäset